Dundadznieks

Nr. 3 (174) februāris 2014 **Dundagas novada pašvaldības izdevums**

www.dundaga.lv

2. lpp. Budžets dažādos griezumos.

4. lpp. Vectēvam kuģis, māsīcai — vācietis zem grīdas.

5. lpp. Iepazīsimies — radiogrāfers!

5. lpp. Par bērnu un rūķu drošību jeb Tas nekas, ka Dundagā nav luksoforu.

6. lpp. «Lai iegrābjas viducī uz uzzina, cik biezputra karsta!» Atraktīva vēsture vidusskolā.

Redaktora vārdi

Reizēm trūkst vārdu...

Parasti runājam par daudz. Dažādu iemeslu dēļ. Aizgūtnēm pļāpājam, ieklausoties sevī, bet nedzirdot otru. Reizēm apzināti virinām muti, lai... sarunu biedru nelaistu pie vārda. Tāda spēlīte — tēlot dialogā ieinteresētu. Brutāls paņēmiens, kas parasti līdz, ja vien dižrunātājam pretī netrāpās vēl lielāks mutes brūķētājs. Bet tad jau arī tāda klaigāšana vien sanāk, ne saruna.

Reizēm runājam tad, kad būtu jāpaklusē. Tomēr biežāk ir brīži, kad vajag godprātīgu sarunu — visu iesaistīto pušu dialogu. Uz risinājumu vērstie noteikumi ir pavisam vienkārši: ja viena puse jautā, tad otra puse atbild, turklāt cenšas to darīt pēc būtības. Ja vien jautājumi ir vispārpieņemtās pieklājības robežās.

Saruna jeb dialogs ir iesaistīto labprātīga, līdzvērtīga vienošanās. Ja tās nav, tad jautāt kļūst bezjēdzīgi. Reizēm šķiet, ka vieni pēkšņi kļuvuši nedzirdīgi vai arī dzird tad, kad tas ir izdevīgi. Un tad tu sities kā pret sienu. Un tur tiešām trūkst vārdu.

Alnis Auziņš

Budžets sākas no stāvokļa apzināšanās

30. I aicināju visus 9 deputātus un izpilddirektori izteikties par apstiprināto pašvaldības budžetu. Piedalījās deputāti Aldons Zumbergs, Smaida Šnikvalde un Ansis Roderts. Savu viedokli vēlāk atsūtīja deputāte Gunta Abaja (skatīt 3. lpp).

A. Zumbergs: — Kad pats sāku strādāt par domes priekšsēdētāju, domāju, ka pieņemt budžetu ir vienkārši, atliek tikai nobalsot. Brīnījos, kad man paprasīja, kur ir priekšsēdētāja ziņojums... Pirms manis tādu nebija. Bet tādam ir jābūt, turklāt kā vēstījumam sabiedrībai, kas atspoguļo, ka pašvaldības vadība izprot sabiedrības vajadzības un redz arī ceļu, kā tās sasniegt. Ziņojumā jākonstatē pašreizējais novada sociāli ekonomiskais stāvoklis. No tā izriet, kur mūsu budžetā ir jāliek uzsvars. Kura no pašvaldībai uzliktajām funkcijām tiek pildīta labāk, kura sliktāk? Problēmām jābūt apzinātām! Mēs jau vairākus mēnešus no priekšsēdētāja dzirdam par strukturālajām reformām. Bet kurā jomā to visvairāk vajag? Kur mēs buksējam? Par to ziņojumā ne vārda. Ko līdz pulcināt tautu Mazirbē, ja no tā vēl nav nekādu secinājumu? Vai kādam būtu jāuzdod pildīt papildu funkcijas? Vai kaut kas jāsamazina? Budžets sākas no stāvokļa apzināšanās. Tad var lemt, vai mūsu iestādēm paplašināt vai sašaurināt funkcijas. No funkciju daudzuma un to apjoma viedokļa arī budžets būtu jāveido.

Izpilddirektore ir devusi uzdevumu veidot budžetu iepriekšējā gada robežās, tātad neko nepaplašināt un neko nesašaurināt. Tad kāpēc Kultūras pilij ir tik liels samazinājums, par Ls 16 000? Par to deputātiem iepriekš būtu jāsprież. Kāpēc kaut kur citur ir pieaugums uz greznību rēķina? Bet mums, deputātiem, nolika priekšā skaitļus un lika lemt par naudu. Ja neesam sprieduši par mūsu specifiskajām funkcijām, tad lemt par naudu nav jēgas. Sporta, izglītības un kultūras komitejas (SIK) novembra sēdē jautāju priekšsēdētājam, kur mums ir kādas darbības par budžetu. Priekšsēdētājs teica: komitejās viss būs. Pienāca laiks, nekā nebija. Ceturtdien, 10. janvārī, bija komiteju sēdes, izpilddirektore paziņoja, ka nav vēl ko apspriest. Deputātiem nav bijis iespējas piedalīties pašvaldības iestāžu budžeta sagatavošanā, mēs esam bijuši nulles. Izpilddirektores piedēklis. Tas ir mans viedoklis.

S. Šnikvalde: — Mēs joprojām neesam atraduši labāko modeli, kā kvalitatīvi izveidot budžetu. Katru gadu kaut kas ir buksējis. Būtu lietderīgi lielāko struktūrvienību vadītajiem gada beigās dot deputātiem pārskatu par galvenajām problēmām, kas jārisina, izstrādājot nākamā gada budžetu. Tad deputātiem būtu skaidrs, kam pievērst lielāku vērību. Diemžēl tas nenotiek, deputāti redzēja tikai skaitļus, neiepazīstoties ar patieso stāvokli iestādēs un struktūrvienībās. Tāpēc arī opozīcijas deputāti budžetu neatbalstīja.

Mums, Dundagas kultūras dzīves pārzinātājiem, bija liels trieciens, uzzinot, ka Kultūras pils budžets pasākumiem un pils uzturēšanai samazināts par 16000 latiem.

Pirms daudziem gadiem Dundagā bija tikai viens deju kolektīvs. Tagad ir koris, ir četri tautisko deju kolektīvi, mūsdienu deju grupa *Sensus*, kurā dejo ap 70 bērnu. Amatiermākslas kolektīvu skaits ir pieaudzis, tāpēc nevar gadu no gada iekļauties iepriekšējā gada līmenī. Naudu vajag tērpiem, kopmēģinājumiem, skatēm, koncertiem. Gatavošanās nākamajiem Dziesmu un deju svētkiem, kas sakrīt ar valsts 100. gadadienu, jau ir sākusies. Ir sācies ļoti spraigs gatavošanās posms.

Mums katrs pasākums bija izanalizēts un izskaitļots, lai būtu gan bērniem, gan veciem cilvēkiem. Plānu veidojām, balstoties uz tām funkcijām, kas mums kā kultūras iestādei ir jāveic. Bijām gatavi komiteju sēdē ar to iepazīstināt deputātus, lai uzzinātu arī viņu viedokli — ko atbalstīt, ko mainīt, kādai jābūt kultūras dzīvei Dundagā. Diemžēl mums tādu iespēju nedeva. Runa jau nav tikai par pasākumiem, bet arī par pili kopumā. Visi priecājamies par pārmaiņām pilī, tā pakāpeniski aizvien vairāk saposta, bet vēl ļoti daudz jādara, lai milzu ēka patiešām atbilstu vārdam «pils».

Sāpīgākais bija tas, ka budžetu samazināja, pat nepārrunājot ar iestādes vadītāju, kā to varētu izdarīt. Mēs saprotam, ka ne vienmēr visas vēlmes var īstenot, un noteikti pārrunās varēja atrast visiem pieņemamu risinājumu.

Tagad atskan jautājumi: kāpēc gada sākumā sabiedrību neiepazīstina ar iecerētajiem pasākumiem? Tāpēc arī neiepazīstina, ka mums viss darbs jādara par jaunu! Bijām iecerējuši jaunus pasākumus, kas varētu daudzināt mūsu novadu, kā Sklandraušu svētkus un Novadnieku dienu, pasākumu tūrisma uzņēmējiem un citus. Tagad esam pārplānojuši pasākumus, lai atkal iekļautos budžetā.

Mūsu funkcijās ietilpst arī nodrošināt iedzīvotājus ar profesionālo mākslu — teātra izrādēm, koncertiem, taču ar mūsu iedzīvotāju apmeklētību nevaram nosegt profesionālo mākslas kolektīvu izmaksas. Tāpēc vienmēr jāpiemaksā, diemžēl mūsu finansiālās iespējas ir ļoti ierobežotas.

Gribētos arī diskusijas par vairākiem jautājumiem. Varbūt var nerīkot publiskus Jāņus un Jaungada balli? Varbūt Jāņi jāsvin pa sētām, pa mājām, kā tas bija senāk. Mēs ieguldām pāri par 600 latu gan Jāņu ballei parkā, gan Jaungada ballei. Mums ir teikts, ka šos pasākumus nedrīkst atcelt, ka tauta nesapratīšot. Bet cik kupli tauta uz tiem pulcē-

Nobeigums 3. lappusē.

• 24. I pils pagalmā iekūra 1991. gada barikāžu piemiņas ugunskuru. Lasiet 6. lappusē!

Rutas Bērziņas foto

Dundagā

13. II plkst. 17.00 vidusskolas slidotavā ledus diskotēka.

15. II plkst. 10.00 vidusskolas sporta zālē aicinām atbalstītājus uz ikgadējo kausa izcīņu volejbolā *Dundadznieks 2014*.

17. II Dundagas bibliotēkā no plkst. 11.00 līdz 13.00 grāmatu tirdzniecība.

20. II plkst. 18.00 pils salonā vakara sarunas dvēselei no sarunu cikla *Kas to būtu domājis*! Pirmo sarunu vadīs pasaku teicēja Anita Vīksna. Dalības maksa € 1,50.

22. II plkst. 16.00 pilī *Ghetto Games* filma. Skatīt arī 6. lpp.

23. II plkst. 14.00 pilī muzikāla komēdija *Dancis pa trim*, lomās Lāsma Kugrēna, Aida Ozoliņa un Voldemārs Šoriņš. Biļetes par € 4 un € 5,50 iepriekšpārdošanā Kultūras pilī, var rezervēt arī pa telefoniem 22021270 vai 63237859. Skatīt arī 6. lpp.

Kolkā

15. II plkst. 22.00 tautas namā Valentīndienas ballīte. Karstas dejas, dziesmas, spēles un atrakcijas. Ieeja — pieskaņots apģērbs mīlestības krāsai.

Abos pagastos

29. III Kolkā un 5. IV Dundagā iecerēti novada dziedošo talantu koncerti, ieteicamā dziesmu tēma — humors un parodija. Pieteikties līdz 10. II Kolkas tautas namā pa tel. 26385604, Dundagas Kultūras pilī pa tel. 29141121 vai 22021270.

Mēs skaitļos un faktos

Par pašvaldības budžetu

23. I domes sēdē apstiprināja 2014. gada Dundagas novada pašvaldības budžetu.

Tas savā būtībā ir dokuments, kas atspoguļo īstermiņā pašvaldības politiku un prioritātes, izmantojot pašvaldības rīcībā esošos finanšu resursus, kā arī lielā mērā nosaka pašvaldības iestāžu un struktūrvienību rīcības plānu turpmākam gadam.

01.01.2014. mūsu valstī ieviesa Eiropas Savienības valūtu eiro, budžets 2014. gadam ir plānots eiro.

Pašvaldības budžets ir sagatavots, ievērojot LR likumu *Par valsts budžetu 2014. gadam*, likumus *Par pašvaldībām*, *Par budžetu un finanšu vadību*, *Par pašvaldību budžetiem*, MK noteikumus *Noteikumi par pašvaldību finanšu izlīdzināšanas fonda ieņēmumiem un to sadales kārtību 2014. gadam* un citas normatīvajos aktos noteiktās prasības.

2014. gada plānotie pamatbudžeta ieņēmumi Dundagas novada pašvaldībā ir **€ 3 633 989**, kas ir par € 211 513 mazāk, salīdzinot ar budžeta ieņēmumu izpildi 2013. gadā, jo Izglītības un zinātnes ministrija gada sākumā pedagogu atalgojumam iedala 65% no plānotiem naudas līdzekļiem 2014. gadam.

Ieņēmumi no iedzīvotāju ienākuma nodokļa plānoti € 1 625 551, kas ir **44,7%** no kopējiem ieņēmumiem.

Nodokļa ieņēmuma apjomu būtiski ietekmēs izmaiņas darbaspēka nodokļos no 01.01.2014, to skaitā:

☞ minimālā darba alga noteikta € 320 (2013. gadā € 284,57 jeb Ls 200);

☞ atvieglojumi par apgādībā esošu personu — € 165 mēnesī (2013. gadā € 113,83 jeb Ls 80);

☞ mēneša neapliekamais minimums — € 75 mēnesī (2013. gadā € 64,03 jeb Ls 45);

☞ lai gan ir šīs darbaspēka nodokļu izmaiņas, 2014. gadā nav mainīta pašvaldību budžetos saņemamā iedzīvotāju ienākuma nodokļu daļa — tā ir saglabāta 2012. un 2013. gada līmenī jeb 80% no kopējiem iedzīvotāju ienākuma nodokļa ieņēmumiem.

Saņemtie maksājumi no valsts budžeta ir € 714 858 **(19,7%)**. Šie maksājumi ir paredzēti noteiktiem mērķiem, piemēram, skolotāju algām.

Dotācija no pašvaldību izlīdzināšanas fonda ir € 563 858 **(15,5%)**, kas ir par € 21 080 vairāk, salīdzinot ar 2013. gadu.

Nekustamā īpašuma nodoklis par zemi, ēkām un mājokļiem plānots € 244 340 **(6,7%)**.

Pārējie ieņēmumi (valsts, pašvaldības nodevas, naudas sodi, dažādi nenodokļu ieņēmumi) plānoti € 347 724 **(9,5%).**

Dažādu projektu īstenošanai ir atvēlēti € 137 658 **(3,9%).**

Budžeta līdzekļu atlikums uz gada sākumu ir € 210 440.

Speciālo līdzekļu budžeta ieņēmumi 2014. gadā ir € 113 413 (dabas resursu nodoklis, autoceļa fonds, zvejas licenču noma, ieņēmumi no ziedojumiem un dāvinājumiem).

Speciālo līdzekļu atlikums uz 01.01 2014. ir € 76 622.

Pamatbudžeta izdevumi plānoti **€ 3 638 585**.

Pamatbudžeta izdevumi pa iestādēm un struktūrvienībām 2014. gadā

Dundagas vidusskola	€ 632 070
Dundagas Kultūras pils	€ 238 798
Mazirbes internātpamatskola	€ 225 236
Kolkas pamatskola	€ 184 985
Nekustamo īpašumu nodaļa	€ 167 280
Ielu apsaimniekošana	€ 132 186
Bibliotēka	€ 90 119
Grāmatvedība	€ 86 253
Skolēnu apmācība	€ 84 546
Transports	€ 77 120
Sociālais dienests	€ 41 117
Dotācijas sabiedriskajām organizācijām	€ 36 340
Projekti	€ 37 995
Sports	€ 31 081
Avīze *Dundadznieks*	€ 25 200
Sabiedriski derīgais darbs	€ 20 136
Kolkas internāts *Rūķu nams*	€ 19 858
Dzimtsarakstu nodaļa	€ 13 278
PII *Kurzemīte*	€ 241 865
Kolkas saimnieciskais dienests	€ 225 926
Pārējā vides aizsardzība	€ 196 491
Dundagas Mākslas un mūzikas skola	€ 167 798
Pārvalde	€ 165 326
Kredītsaistības	€ 112 263
Pabalsti	€ 88 208
PII *Rūķītis*	€ 77 626
Attīstības un plānošanas nodaļa	€ 77 218
Kolkas tautas nams	€ 58 134
SIA *Veselības centrs*	€ 40 354
Pašvaldības policija	€ 36 117
Kubalu skola–muzejs	€ 33 116
Kolkas pārvalde	€ 25 804
Pansija *Jaundundaga*	€ 22 325
Bāriņtiesa	€ 19 905
Būvvalde	€ 17 318
Kredītprocenti	€ 8 668

2014. gadā pašvaldība īstenos šādus ieguldījumus: *Mazās skolas* katlu mājas vienkāršotā rekonstrukcija (€ 10 684), jumta vienkāršotā rekonstrukcija bērnudārza ēkai Talsu ielā 7 (€ 85 470), ielu apgaismojums Mazirbē (€ 30 450), 1. kārta gājēju celiņam cauri Kolkas ciemam (€ 56 920), ielu apgaismojums A. Upīša ielā (€ 45 000), virsūdeņu drenāžas ierīkošana Dundagas parka nomātajā teritorijā un piebraucamā ceļa remonts (€ 2 850), kāpņu telpas remonts *Lielajā skolā* (€ 37 285), balss izziņošanas sistēma, ugunsgrēka automātiskās izziņošanas sistēma pils 2. stāvā (€ 19 842), daiļliteratūras krājuma plaukti bibliotēkās (€ 4 166), pārvietojamās plastmasas tualetes pie sporta laukumiem Dundagā un Kolkā, jauniešu centra labiekārtošana (€ 2 846). Finansējums ir iekļauts to iestāžu un struktūrvienību budžetos, kas projektus īstenos.

Domes priekšsēdētājs Gunārs Laicāns

2014. gadā plānots īstenot šādus projektus

Nosaukums	*Kopējais finansējums, €*	*ES fonds un daudzums no attiecināmām izmaksām*	*Termiņš*
Ūdenssaimniecības infrastruktūras attīstība Kolkas ciemā.	537 150	ERAF — 85%, PB — 15%	13.01.2015.
Telpu rekonstrukcija, galda spēļu inventāra un aprīkojuma iegāde iedzīvotāju brīvā laika organizēšanai	2430	ELFLA — 90%	10.04.2014.
Dundagas pils informatīvo norāžu, stendu izgatavošana, interneta lapas izveide	3826	ELFLA — 90%	01.06.2014.
Dundagas pils amatiermākslas kolektīvu radošās darbības atbalsts	16 693	ELFLA — 90%	2014.

Budžets dažādos griezumos

Pamatbudžeta ieņēmumu un izdevumu izmaiņas latos 2009.–2014.

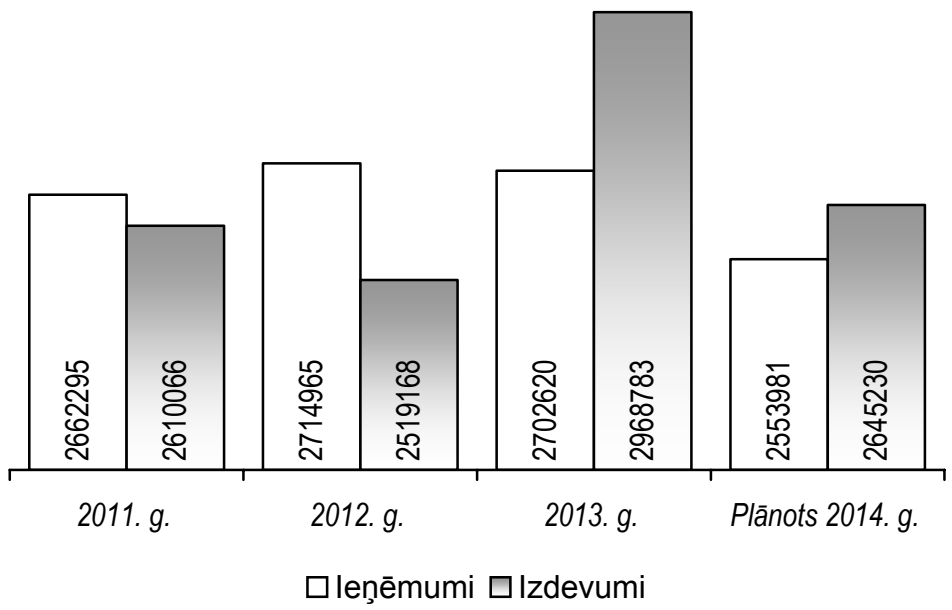

Pamatbudžeta izdevumu plāns pēc ekonomiskajām kategorijām 2014. gadā

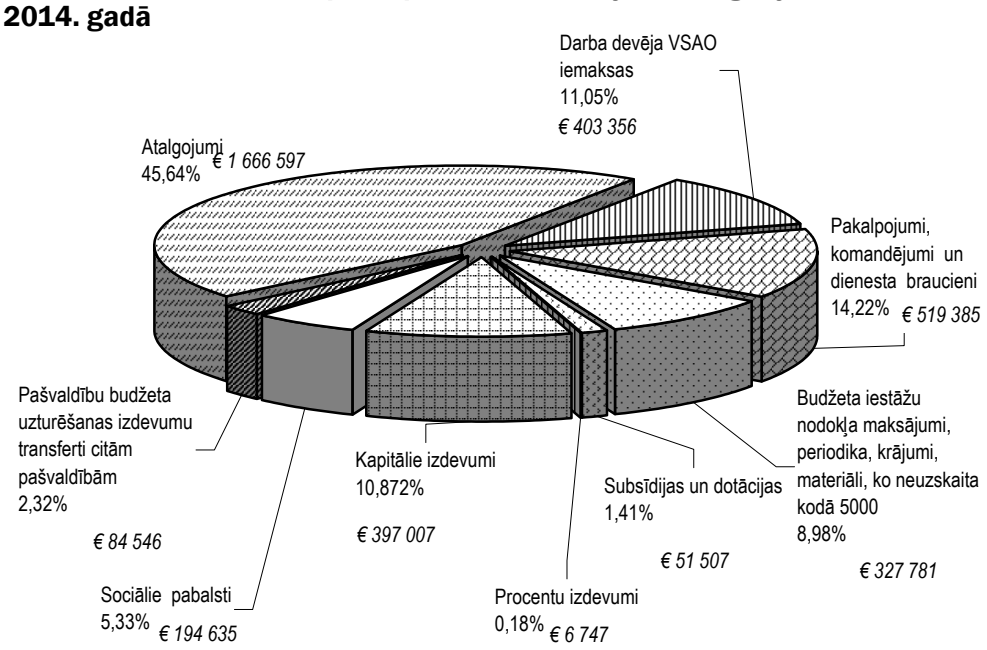

Pamatbudžeta ieņēmumu plāns 2014. gadā

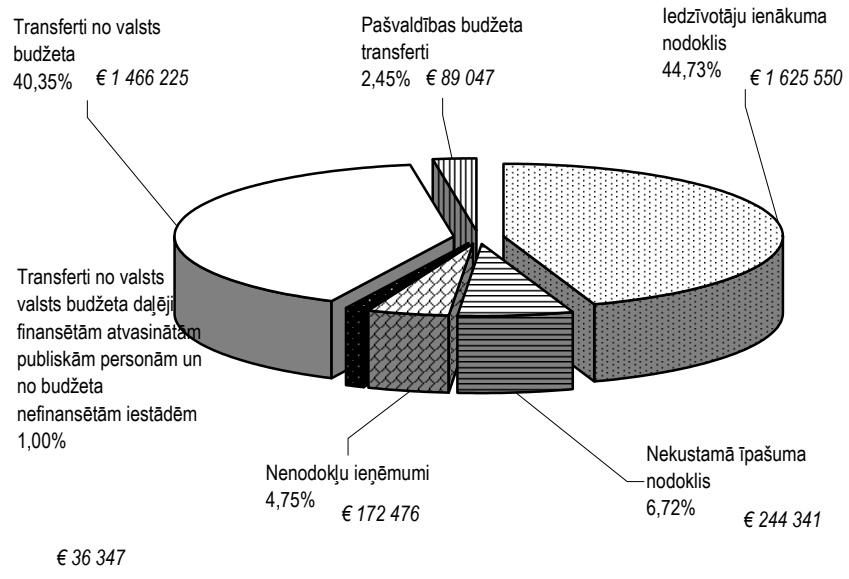

Pamatbudžeta izdevumu plāns pēc funkcionālajām kategorijām 2014. gadā

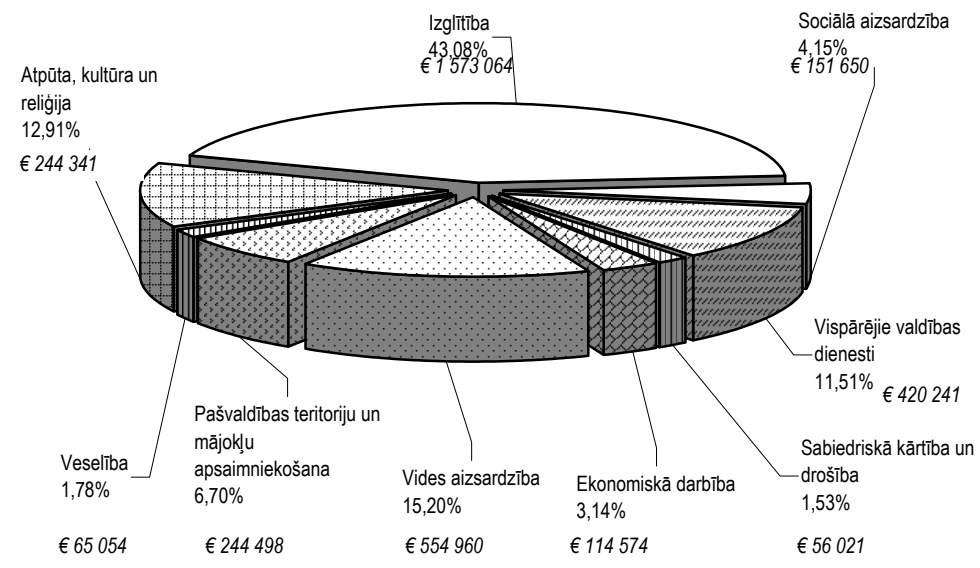

Runas vīriem ir spēks rokās

Domes sēdē 23. janvārī

Nolēma izbeigt lietojuma tiesības uz zemes vienību *Ozolkalni* un izmantot īpašumu zemes reformas pabeigšanai.

Atcēla novada domes 28.11.2013. lēmumu nr. 284 *Par paredzētās darbības akceptēšanu atradnē «Jaunkalni II»*.

Atteicās grozīt novada pašvaldības 24.03.2010. saistošos noteikumus nr. 8 *Par nekustamā īpašuma nodokļa un zemes nomas maksas atvieglojumu piešķiršanu Dundagas novadā*.

Nolēma slēgt sadarbības līgumus un apmaksāt tajos paredzēto funkciju izpildi, piešķirot tam no budžeta šādus līdzekļus: 1) Talsu novada pašvaldībai (TNP) — Talsu galvenajai bibliotēkai € 1600; 2) TNP Izglītības pārvaldei € 5043,00; 3) TNP kultūras jautājumos € 1389,38; 4) TNP Sporta skolai € 1638,56; 5) Ziemeļkurzemes jauniešu kamerorķestra darbības nodrošināšanai € 1027,74; 6) SIA *Talsu Televīzija* € 1500,00; 7) Kuldīgas Tehnoloģiju un tūrisma profesionālās vidusskolas tūrisma nodaļai dalībai projektā *Mazbāniņa dabas taka* € 720, kā arī projektā *Apmācību kurss mājražošanā*.

Tā kā pašvaldībā nav neviena normatīvā dokumenta, kas noteiktu finansējuma piešķiršanas kārtību reliģiskām un citām juridiskām vai fiziskām personām konkrētu ieceru un projektu īstenošanai, atlika finansējuma piešķiršanu Kolkas evaņģēliski luteriskajai draudzei; B. Šuvcānes topošās grāmatas *Sauc par Vaidi mūsu ciemu...* izdošanai un projektam *Mazirbnieces* (autors *Hans Dhejne*).

Piešķīra finansējumu 2014. gadā biedrību darbības atbalstam Dundagas novadā iedzīvotāju vajadzību nodrošināšanai: biedrībai *Randalist* € 3059,17; biedrībai *Līvõd īt* (Līvu (lībiešu) savienība) pasākumu rīkošanai Dundagas novadā € 3000, to skaitā Mazirbes un Kolkas lībiešu grupu darbībai; pensionāru apvienībai *Sarma* € 711,44; pensionāru klubam *Sendienas* € 1423,45; invalīdu biedrībai *Cerība* € 711; biedrībai *Dundagas bērnu dienas centrs «Mājas»* € 13899,12.

Apstiprināja SIA *Dundagas veselības centrs* vienas personas izmaksas ilgstošajā sociālajā aprūpē 2014. gadā — € 18,90 dienā guļošiem pacientiem ar higiēnas precēm un € 17,70 bez higiēnas precēm, kā arī paredzēja 2014. gada budžetā € 33989,28 ilgstošās sociālās aprūpes pakalpojuma apmaksai.

Apstiprināja biedrības *Dundagas aprūpes nams «Stacija»* vienas personas izmaksas ilgstošajā sociālajā aprūpē 2014. gadā — € 12,83 dienā — un paredzēja € 7615,68 finansējumu 2014. gadā sociālo pakalpojumu apmaksai.

Piešķīra finansējumu 2014. gadā uzņēmumiem SIA *Ziemeļkurzeme* € 398 mēnesī un SIA *Kolkas ūdens* € 327 mēnesī par paceltā ūdens daudzumu iedzīvotāju vajadzībām.

Grozīja Dundagas novada pašvaldības amatu katalogu un noteikumus *Amatpersonu un darbinieku atlīdzības noteikšanas kārtība*.

Nolēma demontēt vētras izpostīto *Akmentiņu* māju un sakārtot īpašuma teritoriju, paredzot tam Saimnieciskā dienesta 2014. gada budžetā € 5130,94, remontēt jumtu un atjaunot mūri īpašumā *Jūras pērles*, paredzot Kolkas pagasta pārvaldes 2014. gada budžetā € 1212,27, kā arī iesniegt lūgumu Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijā finanšu līdzekļu atgūšanai par vētras radīto postījumu novēršanu, garantējot 30% pašvaldības līdzfinansējumu.

Apstiprināja novada pašvaldības 23.01.2014. saistošos noteikumus nr. 1 *Par Dundagas novada pašvaldības budžeta 2013. gadam izpildi*.

Apstiprināja Dundagas novada Dundagas vidusskolas, Dundagas pirmsskolas izglītības iestādes (PII) *Kurzemīte*, Kolkas pagasta pamatskolas, Kolkas pagasta PII *Rūķītis* izdevumu tāmi un viena audzēkņa izmaksas 2014. gadā.

Atbalstīja šādu pasākumu īstenošanu 2014. gadā. *Mazās skolas* katlu mājas vienkāršotai rekonstrukcijai € 10684. Bērnudārza jumta vienkāršotai rekonstrukcijai Talsu ielā 7 € 85470. Ielu apgaismojumam Mazirbē € 30450. 1,3 km gājēju celiņa ierīkošanai Kolkas ciemā, 1. kārtai € 56 920. Ielu apgaismojumam A. Upīša ielā — € 45000. Virsūdeņu drenāžas ierīkošanai Dundagas parka nomātajā teritorijā un piebraucamā ceļa remontam € 2850. Kāpņu telpas remontam *Lielajā skolā* € 37285. Balss izziņošanas sistēmai, ugunsgrēka automātiskās izziņošanas sistēmai pils 2. stāvā € 19 842. Daiļliteratūras krājuma plauktiem novada Centrālajā bibliotēkā € 4166. Pārvietojamām plastmasas tualetēm pie sporta laukumiem Dundagā un Kolkā, jauniešu centra labiekārtošanai € 2846. Kopā šiem projektiem paredzēti € 295 513.

Apstiprināja Dundagas novada domes saistošos noteikumus nr. 2 *Par Dundagas novada pašvaldības budžetu 2014. gadam.*

Uzdeva novada pašvaldības Centrālajai administrācijai sagatavot grozījumus domes 24.03.2010. nolikumā *Dundagas novada Domes Ētikas komisijas nolikums*, nosakot, ka komisijā iekļauj no katras domē ievēlētas vēlētāju apvienības virzītu pretendentu, kā arī grozījumus novada domes 24.03.2010. Dundagas novada pašvaldības Ētikas kodeksā.

Piešķīra domes priekšsēdētājam Gunāram Laicānam 2 nedēļu ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu no 27. I līdz 9. II.

Protokolu pārlūkoja Sandra Kokoreviča

Budžets sākas no stāvokļa apzināšanās

Nobeigums no 1. lappuses.

jas? Maz! Tad varbūt šo naudu tik spiedīgos apstākļos lietderīgāk izmantot citiem pasākumiem.

Tāda veida attieksme nerada motivāciju radoši strādāt. Ļoti gribas cerēt, ka ar citu iestāžu budžetiem viss ir kārtībā un visi varēs savas funkcijas veiksmīgi pildīt.

A.Z.: — Mans vērojums ir, ka izpilddirektore visu uztver ļoti personīgi. Ar tiem vadītājiem un darbiniekiem, kas nesaka: «jā, izpilddirektore, tieši tā, izpildīšu», viņa vispār nekomunicē vai dara to ar papīra starpniecību. Tāpēc pašvaldībā ir tik nejēdzīga darba organizācija.

S.Š.: — Man jau sāk likties, ka pret kultūru tā vēršas tāpēc, ka esmu opozīcijas deputāte. Nevajadzētu darbu jaukt ar politiku.

A.Z.: — Un tie, kas nesaka «jā, priekšniec, tiks izpildīts», ir cilvēki, kas paši domā, kas ir radoši, un tādiem primitīvas metodes ir pilnīgi nepieņemamas. Un tāpēc kontaktu nav. Bet tos var radīt tikai priekšniecība, ierosmei jānāk no priekšniecības, nekad ne otrādi!

Ansis Roderts: — Pirmoreiz eju cauri budžeta pieņemšanai. Sēdēt pie skaitļu jūras bez kopskata savā ziņā bija bezjēdzīgi. Skaitīt māku, grāmatvedība man nav sveša, bet es nesaskatīju lielu jēgu. Manuprāt, to darbu darīja no otra gala. Tie, kas vada procesus, neredz kopējo laukumu. Lai vadītāji šādu darbu labi padarītu, viņiem jābūt skaidrai metodikai, kā to paveikt. Ir jāsavāc komanda un jāiepazīstina ar metodiku. Te nekā tāda nebija. Salika kopā rīcības ar pamatbudžetu, investīcijas ar rīcībām — visu vienā putrā. Skaitļi ir lieli, kopaina nav redzama! Vēl kas pārsteidza. Budžets pieaug, kopumā naudas it kā ir vairāk, to varētu izlietot atalgojumam. Tomēr daudziem speciālistiem algas samazinātas, tāpat nauda dažām jomām, investīcijām atvēlēts mazāk nekā krīzes gados. Kā tā var būt? Manuprāt, tas ir tikai tāpēc, ka nepārredz kopējo laukumu. Vajadzētu kļūt labāk, bet to nejūt. No piecām novada izglītības iestādēm tikai vienā remontēs telpas. Un ēku jau ir vairāk nekā piecas.

Jautājums, kur tā nauda izkususi? A. Zumbergs ierosināja palielināt atalgojumu kopumā par 80000 latu, tik daudz mēs spējam. Beigās es pat nezinu, par cik atalgojums pieaudzis!

— Gribas dzirdēt jūsu domas par prioritātēm, ko pēc tam nosauca par investīcijām jeb ieguldījumiem. Pirmajā reizē par to sprieda arī sabiedrības pārstāvji, pēc tam mainīja prioritāšu secību. Kā jūs vērtējat gala iznākumu?

A.R.: — SIK komitejā Aldons labi ierosināja rīcībām atvēlēt naudu šādi: 55% izglītībai, 45% visam pārējam. Beigās nebija skaidrības, kas ir rīcība, kas ir investīcijas, kas pamatbudžets, sameta visu vienā katlā. Izglītībai, mūsu novadā lielākajai nozarei, palika neliels procents, gandrīz vai pēdējā vieta.

A.Z.: — Attīstības komitejas sēdē izpilddirektore pieminēja tikšanos ar sabiedrību un nosauca prioritātes. Mūsu kopējais uzstādījums bija nodrošināt lielo ieceru pēctecību, kā *Kurzemītes* jumta maiņa, uzsākt virsūdeņu novadīšanas projektu, jo šie darbi bija paredzēti iepriekšējā budžetā, bet vēlāk dažādu iemeslu dēļ izslēgti. Ietves, apgaismojums Kolkā, Mazirbē un Dundagā arī nāk no iepriekšējās domes. No jauna uzradās vidusskolas kāpņu telpas remonts, kur nav pat tehniskā projekta un tāmes. Atzīstu, ka tur būtu jāsakārto. Jaunums ir tualetes sporta laukumos. Visumā strādājam ar vecajām idejām. Nepieminēta, arī ziņojumā aizmirsta ir Kolkas sporta halle, par ko tomēr vajadzētu spriest, ko darīt. Tas ir liels jautājums bez atbildes, tāpat Kolkas ūdenssaimniecības projekts, kas ir aktuāls visu novada laiku. Tas arī ziņojumā nav pieminēts. Tik svarīgas lietas ir jāpiemin! Mums vispār nav īsta skatījuma divu gadu garumā.

S.Š.: — Diskusijās nolēma, ka vispirms jāīsteno tie projekti, kam jau ir izstrādāti tehniskie projekti. Tāpat svarīgs jautājums ir dzīvokļu fonds. Vairākkārt ir uzsvērts, ka jāsakārto dzīvokļu fonds, un tam budžetā ir iedalīta nauda tehnisko projektu izstrādei. Viens no objektiem, kam vajadzētu izstrādāt tehnisko projektu, ir *Baltās skolas* jumts. Pēc tam jāsapoš pati ēka. Sekosim, lai šo jautājumu risinātu.

A.R.: — Vēl paliek kompleksās lietas, kas mērķtiecīgi jārisina. Kaut vai pašvaldības ceļi, jādomā par stratēģiju. To cilvēki gaida. Tas ir ilgstošs darbs, bet pa druskai katru gadu būtu jācenšas. Pats no sevis nekas nenotiks.

A.Z.: — Pērn neuzsāka projektu virsūdeņu novadīšanai Dundagas centrā, un tam nav turpinājuma, jo konstatējām, ka tas ir ļoti dārgi. Arī tas ziņojumā neparādās. Bet tā nedrīkst aizmirst, tas ir jāpatur prātā! Izpilddirektorei būtu jānāk ar priekšlikumiem. Ja mēs neko negribam risināt, tad kam mēs esam vajadzīgi? Mūsu uzdevums būtu radīt iedzīvotājiem pārliecību, ka mēs darīsim visu, lai tā sakārtotu apstākļus, ka viņi te varētu palikt, nevis ietu prom.

— Ūdeņu likstas ir arī Kolkas pagastā, gan piekrastes ciemos, gan pašā Kolkā. To arī ziņojumā neieraudzīju.

A.R.: — Arī tie ir apjomīgi darbi, kas sistemātiski jādara. Piekrastes ciemos pat ir mazliet vienkāršāk, īpašnieki ir ieinteresēti un pa ceļam uz jūru nav tik daudz īpašnieku. Kolkas centrā ir vissmagākais jautājums, jo tur jūra ir tālu, kritums — neliels. Tāpēc Kolkas pārvaldnieks sen rosina atvēlēt naudu tehniskā projekta izstrādei. Ja to neiekļauj budžetā, tad cilvēki teiks, ka te nevar dzīvot. Tāpat ir ar Kolkas ūdeni. Ja pieaugs cena, tad var gadīties, ka iedzīvotāji vispār nemaksās. Tad ūdensapgādes sistēma sabruks, un ko tad?

Novada vadībai vajadzētu paļauties uz speciālistiem. Atmest aizspriedumus, uzticēties, sadarboties, veicināt lietpratēju darbu!

Alnis Auziņš

Par budžetu

Balsojumā par 2014. gada pašvaldības budžetu atturējos, lūdzot protokolā fiksēt manu viedokli: «Diemžēl budžeta sagatavošanas process un piedāvātais projekts mani nepārliecina par racionālu, sabalansētu un attīstošu pašvaldības funkciju izpildes nodrošinājumu».

Jau pāris mēnešus pirms budžeta projekta izskatīšanas daži pašvaldības deputāti aicināja pārrunāt pašvaldības investīciju un rīcības plāna prioritātes 2014. gadam. Novembrī šāda saruna notika, diemžēl izpilddirektore, kurai budžeta projekts bija jāgatavo, neieradās. Nebija sagatavots arī nekāds investīciju un rīcības plāna projekts.

Reālu investīcijas plānu deputāti tā arī neieraudzīja, rīcības plānu gan iesniedza, tomēr ne domes priekšsēdētājs, ne izpilddirektore nedeva kopskatu uz ieguldījumu prioritātēm. Domes sēdē pirms budžeta apstiprināšanas izpilddirektore pat nespēja atbildēt uz jautājumu, kas pašvaldībai ir investīcijas un kas — tiešo funkciju attīstības ieguldījumi.

Mani neapmierināja vadības nespēja skaidri definēt pašvaldības attīstības virzienus 2014. gadā, nenorādot, kādi pasākumi un ieguldījumi izvirzīto mērķu sasniegšanā jāīsteno.

Pašvaldības budžeta ievērojama daļa ir novirzīta atalgojumam. Jau visu pagājušo gadu aktuāla bija atlīdzības nolikuma pilnveidošana un pašvaldības darbinieku novērtēšanas sakārtošana. Diemžēl šis jautājums līdz normālam, līdzsvarotam un attīstošam darbinieku atlīdzības novērtējumam tā arī nenonāca.

Jau sēdē norādīju uz nesamērīgi augsto izglītības iestāžu vadītāju atlīdzības novērtējumu un jautāju: cik ērti jūtas izglītības iestāžu vadītāji, saņemot divkārt lielākas algas nekā zinoši speciālisti viņu pašu vadītajās izglītības iestādēs. Neatbilstoši amata novērtējumi un nelīdzsvarota atlīdzības nolikumā ietvertā finansējuma tabula negatīvi ietekmē arī pašvaldības budžetu.

Finanšu komitejas sēdē visi tās dalībnieki bija liecinieki izpilddirektores vienpusējai, bez diskusijām ar iestāžu vadītājiem un deputātiem virzīta budžeta sagatavošanā.

Nevaru piekrist kopējam kultūras pasākumu finansējuma samazinājumam, jo šī joma ir pieejama visiem novada iedzīvotājiem, un nepiekrītu finansējuma palielinājumam atsevišķām personu grupām un slēgtiem pasākumiem.

Deputātiem nedeva iespēju iepazīties ar katras iestādes, struktūrvienības un atsevišķu speciālistu darbu un pasākumu plānu, ko plāno par piešķirtajiem budžeta līdzekļiem (arī atalgojumam) paveikt 2014. gadā.

Nepilnās divās dienās, kurās deputātiem bija iespēja iepazīties ar e-pastā atsūtīto budžeta projektu, vairākos gadījumos atklāju nevienlīdzīgu attieksmi dažādu iestāžu budžetu pieteikumos.

Nav pārliecības par budžeta disciplīnas ievērošanu, to īstenojot, jo 2013. gada budžeta izpildē bez kādiem skaidrojumiem un saskaņojumiem tā netika ievērota.

Gunta Abaja,
Dundagas novada domes deputāte

Ciemos

Mazirbe

Pagājušajā vasarā ciemojāmies *Gundegās* pie Rozenbergu ģimenes un *Viesturos* pie Žukovsku ģimenes. Mazirbes ciems jau it kā būtu aprakstīts krustu šķērsu, tomēr allaž vēl izdodas atrast ko jaunu, tas ir, līdz šim neatklātu, nepateiktu, nepaustu. Rozenbergi, savā ziņā ciema pēdējie mohikāņi, atceras senos laikus, īpaši kara gadus, savukārt Žukovsku stāsts ir no ļoti īpatnēja — no robežsargu — viedokļa.

Lībieši

Haralds Rozenbergs, dz. 1927. gadā: — Mēs abi ar sievu esam lībieši. Tagad maz viņi palikuši. Lībieši gan ilgi dzīvo. Visi mani skolasbiedri ir miruši, es vēl dzīvs. Otra tik veca mazirbnieka kā es vairs nav. Māte man bija tīra lībiete, viņai uzvārds bija Kopmanis. Mātes tēvs bija Šlīteres muižā par kalēju.

Ausma Rozenberga, dz. Reinvalde: — Mana vecāmamma bija īsta lībiete.

Haralds: — Manā bērnībā Mārtiņš Lepste brauca ar savu zirdziņu apkārt, mācīja lībiešu valodu. Bet latvieši izsmēja lībiešus par viņu valodu.

— Vai jūsu tēvs runāja skaidri lībiski?

Haralds: — Nē. Viņš nomira jau 1938. gadā, es vēl puika biju. Šitās mājas, *Gundegas*, nav manas tēva mājas, es te ieprecējos.

— Vai tautas nama atklāšanu arī atceraties?

Ausma: — Tā ir, ka nepieraksta, neko vairs neatceros... Klāt jau tur biju. Es tikai atminos, ka somi uz atklāšanu bija paņēmuši līdzi milzīgi lielu lelli cilvēka augumā. Ko ar to lelli darīja, neatceros, bet man kā bērnam tā dikti iepatikās.

Haralds: — Mēs jau briesmīgi lielās un priecājas — viena tāda gaismas pils pasaulē lībiešiem ir! Es to klubu (tautas namu. — Red.) arī palīdzēju taisīt. Tāpat maizes ceptuvi 1938. gadā. Es laistīju ķieģeļus ar īzkannu. Ķieģeļus klubam veda no *Brauskām*. Nopelnīju 50 santīmu pa dienu, tā jau bija liela nauda! Bet 40 santīmu aizgāja nost — māte paņēma.

Klubā bija pirmā elektrība ciemā, puikas pirmo reizi ko tādu redzēja. Laikam somi uzdāvināja ģeneratoru — jau pirms kara. 1941. gadā, kara sākumā, lībiešu namu sašāva — krievi no lidmašīnas, kādi desmit šāvieni ķēra. Šāva ar degošām lodēm, trāpīja arī labības šķūnī ar sienu, tas nodega.

— Vai Kārli Ulmani arī redzējāt?

Ausma: — Jā. Brauca vaļējā mašīnā, stāvēja kājās un māja visiem ar roku.

Haralds: — Pie beķerejas piestāja un lika, lai viņam nogriež gabaliņu maizes. Otrs Ulmanis jau bija žuļiks. Kad rīkoja pirmos atjaunotos Lībiešu svētkus astoņdesmito gadu beigās, aizņēmās no manis āmuru, lai varētu naglas iesist, un pēc tam iebāž āmuru sev kabatā. Tūlīt korespondenti klāt. Es saku, liek mierā!

Bet tas nams jau mums viens tāds pasaulē tik ir!

Atpakaļlaikos. Raušu vācējs

Ivars Abajs: — Vai jūs zināt nostāstu par vīru, drusku pavieglā prātā, kas Ziemassvētkos no Vaides uz Kolku gājis ar grozu? Grozs diezgan pamatīgs, un viņam tas bijis jāpielasa pilns ar raušiem un jānes mājniekiem uz Vaidi. Tā kā tas katru gadu atkārtojies, tad vietējie jau zinājuši, ka jāsacep vairāk, lai arī vīram pašam iznāk. Kad grozs ir pilns ar ciemnieku devumu, vīrs devies mājup, tomēr pats nevienu rausi nav ņēmis, visus nes mājiniekiem. Kājas viņam esot bijušas aptītas lupatām.

Ausma: — Tāds vīrs staigāja gan. Tas bija Gusts Ekmans. Gāja no vienas mājas uz otru un dziedāja tādu dziesmu: «Cik sēri, cik drūmi, kad vilciens pie stancijas stāv!»

Haralds: — Tā bija. Pa svētkiem gāja apkārt ar grozu. Viņam ne tikai raušus deva, bet naudiņu arī, kapeikas meta. Man liekas, ka tas bija jau krievu laikā. Gustam brālis Saunagā gāja jūrā, zvejoja.

Trīsdesmitie gadi

— Vai 30. gadu beigās te brauca no Sāmsalas strādāt?

Haralds: — Brauca jau, brauca, un diezgan daudzi palika pavisam: Pobuss, Vents, kam veikals bija, fotogrāfs Oinass. Visi iemācījās latviski.

Ausma: — Un kas Mazirbē bija govis! Tādu māju nebija, kur nebūtu govis. Mums vien kādas desmit. Sviestu kūla, to pārdeva. Tā jau viegla dzīve nebija. Zemīte te liesa. Kartupelīši izauga, plekstes jūrā noķēra. Bija jāiztiek.

Haralds: — Ja puikas ko piepelnījās, tad nauda uzreiz aizgāja — vajadzēja kādu vadmalas drēbi nopirkt, lai būtu skolā ko iet.

— Bet jūrā zivis bija pulka?

Ausma: — Visiem bija laivas, manam tēvam arī bija maza airu laiviņa.

Haralds: — Maza laiviņa, pašausti tīkli. Vienreiz gadījies tā, mana māte stāstīja: kamēr citi vīri aizbraukuši uz Mazmāras tirgu, tikmēr tēvs metis tīklu jūrā uz brētliņām. Tēvam tā laimējies, ka divas govis nopelnījis. Tiem, kas aizbraukuši uz tirgu, tiem vēlāk žēl. Pārbrauc, uzreiz visi jūrā, bet uznāk tāda vētra, ka viss pagalam. Bet manam tēvam bija švaki ar acīm, viņš nebija jūrā gājējs.

Ausma: — Mans tēvs, lai uzceltu šo māju, *Gundegas*, šausmīgi strādāja. Pa naktīm no vilciena krāva baļķus.

— Vai iztika bez aizņēmuma?

Ausma: — To es nezinu. Es domāju, ka bez. Varu samelot. Varbūt no radiem kāds palīdzēja. Pamatus strādnieki taisīja, tālāk jau paps pats. Kad sākās karš, otrs stāvs vēl nebija uzcelts. Liela māja.

Haralds: — Es papriekš mācījos vecajā jūrskolā. Jauno skolu atvēra Latvijas laiku beigās, kara laikā vācieši tur bija iekšā. Man jaunajā skolā arī iznāca divus gadus mācīties. Tās mājas pamatakmens ir tur, kur ir tas lielais kalns.

Ausma: — Mazirbes uzņēmējs Zēlis, kas pretī klubam gribēja viesnīcu celt, bija papum draugos, bieži ciemojās pie viņa. Paps bija redzējis sapni, ka Zēli apcietina, un teica, ka viņam jāmūk. Krievs taisni nāca iekšā. Bet Zēlis apzinājās, ka nevienam neko sliktu nav darījis, bijis izpalīdzīgs, tāpēc palika uz vietas. Viņu paņēma ciet un aizveda. Cik tad tur vajadzēja, pēc vienas nedēļas jau sākās karš! Viņu varbūt vēl veda prom, kad karš jau gāja vaļā.

Kara laiks. Gūstekņi

Ausma: — Kara laikā Mazirbē *Grabu* mājās dzīvoja žīdi. Viņi gāja pa mājām, šūdami cepures. Manam tēvam bija daudz cepuru sašuvuši. Leiši viņus sargāja.

— Vai bija tik brīvs režīms, ka varēja tā apkārt staigāt?

Haralds: — Sargi jau atradās visriņķī. Ja viens izbēgtu, tad piecus sešus no atlikušajiem nošautu. Tāpēc jau arī neviens nemuka. Reiz bijis tāds gadījums. Pats klāt nebiju, bet man stāstīja. Vienam gūsteknim stellatslēga iekritusi akā. Sargs saka: kāp pakaļ! Tas nekāpj, sargs viņu nošauj. Otrs kāpj akā bez vārda runas. Tepat to nošauto apglabāja. Tajā vietā pēc kara fabrikai tukšo kastu nolikta-

• *Priekšplānā Ausmas Rozenbergas vectēvs tālbraucējs kapteinis Krišs Reinvalds (1867–1914, Zviedrijā) ar sievu uz pašam piederošā kuģa* Reinvalds. *Ap 1890. gadu.*

vu uztaisīja.

Ivars: — Runā, ka ziemā uz Mazirbi esot veduši mirušos un metuši āliņģī.

Haralds: — It kā tā esot bijis. Bet jūra jau neko nepatur, izmet ārā. Dabūja pēc tam apglabāt.

Ausma: — Papum bija žēl, ka žīdus nošaus. Jaunu puiku tēvs gribēja paslēpt un teica, lai viņš neiet atpakaļ uz *Grabiem*. Bet puika nebija ar mieru, viņš atbildēja: tad jūs nošaus.

• *Ausmas Rozenbergas vecāku Antona Heidenberga un Alises Reinvaldes kāzu diena 1927. gada 2. oktobrī. Pirmais no kreisās lībiešu valodas skolotājs Mārtiņš Lepste. Fotografēts Ventspilī.*

Tie žīdi bija no Latvijas, latviski runāja.

Haralds: — Vienreiz leiši piedzērās kandžu un teica, lai žīdi ņem rungas, ies sist nost tos vāciešus. Tā arī palika, neaizgāja. Daži vācu priekšnieki te bija. Kara laika beigās žīdus aizveda prom.

Ausma: — Salīdzinot ar krieviem, vācieši tomēr uzvedās zolīdi, klusi.

Bēgšana uz Zviedriju

Haralds: — Kara laikā, 1944. gada rudenī, no šejienes brauca uz Zviedriju. Te divas laivas cēla pāri. Viens bija Andersons, vecs jūras vilks, otrs Hausmanis. Bēglis vienu mazu koferīti varēja ņemt līdzi, ar ieročiem nedrīkstēja braukt, tad Gotlande neņemtu pretī. Es arī gribēju braukt, bet mamma bija pret. «Ko tu, dēliņ, viens pats darīsi?» Te par vešanu neviens nemaksāja. Kad nokļuva Gotlandē, tad Amerikas latvieši pārcēlājiem samaksāja.

— Vai vācieši jūrā netramdīja?

Haralds: — Iepriekš izņēma atļauju braukšanai uz Vāciju — it kā uz Vāciju.

— Bet vai tad tam vācieši noticēja?

Haralds: — Ko viņš varēja ticēt vai neticēt, bet atļauju deva.

Vienā laivā varēja iekāpt ap 40 cilvēku. Beigās ņēma tikai leģionārus. Andersons pēc pēdējā reisa pats palika Zviedrijā un jau pēc kara atbrauca uz Latviju. Viņam māte palika Lielirbē. Bet te viņu nodeva, saņēma ciet un nošāva. Tad Mazirbē pratināja vietējos, gribēja uzzināt, vai vēl kāds nav atbraucis.

Bija arī vietējie, kas paši ar savām laivām brauca pāri. Tā Mazirbē skolas direktors Šics aizbrauca ar visu ģimeni. Viņa dēls Andrejs te atbrauca pēc daudziem gadiem, jau tagad, neatkarības laikos, un Kolkas ragā noslīka. Tāds liktenis!

Vācietis zem grīdas

Ausma: — Mana māsīca Ilga kara laikā iepazinās ar vācieti. Savā mājā, *Mežvidos,* iztaisīja bunkuru, un viņš gadus sešus pēc kara zem grīdas nodzīvoja. Visādi kavēja laiku, iemācījās adīt. Mājās pa reizei ienāca krievi, bet neatrada. Mans tēvabrālis par to visu dikti uztraucās un, es domāju, ka no kreņķiem vien nomira. Tagad par to var smieties, bet toreiz tas nebija nekāds joks, bija bail. Es to nemaz nezināju, ka vācietis pie viņiem dzīvojis. Vēlāk vācietis aizbrauca uz Vāciju, pēc tam arī māsīca. Kā tas tajos laikos izdevās, nezinu, bet tā bija. Viņi legāli aizbrauca. Man liekas, ka papriekš Latvijā sarakstījās. Kā to vācieti sauca, neatceros.

Haralds: — Vācieti sauca Francs Neihauss. Viņš pamazām bija labi iemācījies latviski. Talsos aizbrauca pieteikties. Vēlāk ar sievu dzīvoja Cīruļos, strādāja kolhozā par mehāniķi. Viņš vispār bija šoferis, liels speciālists automašīnu remontēšanā. Un pēc kāda laika aizbrauca uz Vāciju. Man liekas, ka vispirms viens pats, tad palaida arī Ilgu. Viens bērns jau te piedzima, man šķiet, pat pirms kapitulācijas.

Pēckara gadi

Haralds: — 1944. gada rudenī vācieši no Sāmsaslas cēlās pāri uz Mazirbi, vlasoviešus atstāja Sāmsalā. Tas bija septembrī, kad ciema iedzīvotājiem 24 stundu laikā vajadzēja pamest mājas. Visus izdzina. Mūsu ģimene pārcēlās uz Jaundundagu.

Ausma: — Kā nu kurš. Mēs atkal pie mana tēvabrāļa.

Haralds: — Bijām prom līdz kara beigām. Atgriezāmies pēc kapitulācijas. Daudz kas no ciema ēkām bija nojaukts, materiāli aizvesti uz jūrmalu bunkuru taisīšanai.

1945. gadā man būtu vajadzējis iet armijā. Bet izdevās izvairīties, aizbraucu uz Ventspili, un neviens nezināja, kur es palicis.

Apkopoja Alnis Auziņš

Foto no A. Rozenbergas albuma

Autors pateicas par atbalstu raksta sagatavošanā Ivaram Abajam, Haraldam un Ausmai Rozenbergiem.

(Turpmāk vēl)

Aizgāja dundadznieks Latvijā tālu

Jaunais radiogrāfers — Reinis Kārklevalks

Vasaras vidū tikos ar dundadznieku Reini Kārklevalku, kurš pavisam nesen bija beidzis studijas Latvijas Universitātes (LU) Medicīnas fakultātē, kļūstot par radiogrāferu. Vēlējos uzzināt, kas tā par profesiju. Janvārī sazinājos ar Reini elektroniski, lai sarunu papildinātu.

— Kāpēc izvēlējies tādu profesiju, un kā to apguvi?

— Kāds mans paziņa aizgāja mācīties Bulduros uz P. Stradiņa Sociālās aprūpes un medicīnas koledžu, kas pašlaik saucas Latvijas Universitātes P. Stradiņa medicīnas koledža, un sacīja, ka tur esot interesanti, jo ir darbs ar jaunākajām tehnoloģijām. Kad pienāca laiks izvēlēties, kur studēt, nevarēju īsti izlemt, tāpēc devos uz šo pašu koledžu. Īstas saprašanās par to, ko studēšu, man nebija. Bet biju iesācis, kā tad nepabeigšu!? Ar laiku sapratu, ka tas mani tiešām saista. Visu laiku uzzināju kaut ko jaunu gan medicīnā un anatomijā, gan jaunākajās tehnoloģijās. Pirmajā gadā sanāca ļoti daudz mācīties. Otrajā un trešajā kursā jau sapratu, kur to lietošu. Kad beidzu koledžu, kļuvu par radiologa asistentu, tā ir 1. līmeņa profesionālā augstākā izglītība. Lai iegūtu 2. līmeņa profesionālā bakalaura grādu, studijas vienu gadu turpināju LU Medicīnas fakultātē Radioloģijas programmā un kļuvu par radiogrāferu. Tā bija jauna programma. Mans kurss bija tikai 2. izlaidums.

— Kur notika mācības?

— Sākumā koledžā Bulduros, kādus divsimt trīssimt metrus no jūras. Otrajā kursā daļēji koledžā, pārsvarā tomēr braukājām uz lielajām slimnīcām. Ārsti priekšmetus pasniedza tur, jo viņiem nebija tik daudz laika, lai paspētu braukt uz Bulduriem. Trešais kurss pagāja tikai slimnīcās. Studējot LU, mācības notika gan Medicīnas fakultātē Šarlotes ielā, 1. slimnīcas teritorijā, gan slimnīcās.

— Vai studēt bija grūti?

— Ja jāmācās, tad jāmācās. Parādu man nebija, 1. un 2. kursā nopelnīju pat stipendiju 70 latu mēnesī. Ja vidējā atzīme bija 7,5 balles, varēja piedalīties konkursā uz stipendiju. Trešajā kursā tikt pie tās bija grūtāk, jo jaunākie studenti izkonkurēja. Mācības koledžā bija par brīvu, jāmaksā tikai par kopmītnēm. Trešajā gadā jau dzīvoju Rīgā, jo tur notika mācības. Par augstskolas gadu bija jāmaksā 1300 latu. Februārī sākās prakse un bija jāsāk rakstīt bakalaura darbs.

— Kā saucās tavs bakalaura darbs?

—*Digitālo tehnoloģiju pielietojums — gūžu locītavu pārskata rentgenogrāfija pediatrijā.*

— Kā veicās ar darba rakstīšanu un aizstāvēšanu?

— Strādāju divās darba vietās, tāpēc pašam sev neatlika laika, kur nu vēl bakalaura darbam! Cītīgi sāku rakstīt mēnesi pirms darba nodošanas, pēdējā vakarā visu krasi mainīju un nodevu pēdējā brīdī. Manu darbu novērtēja ar 10 ballēm.

— Droši vien, rakstot bakalaura darbu, palīdzēja gan prakse, gan darbs slimnīcās?

— Noteikti. Koledžā mācoties, praksē gājām uz lielajām slimnīcām: Rīgas Austrumu klīnisko universitātes slimnīcu, P. Stradiņa klīnisko universitātes slimnīcu, Traumatoloģijas un ortopēdijas slimnīcu un Bērnu klīnisko universitātes slimnīcu. Otrā kursa beigās kopā ar kursabiedru devāmies uz Tallinu studentu apmaiņas programmā *Erasmus*. Tur bija rentgena prakse. Protams, izrādīja visu slimnīcu. Tehniskajā ziņā šajā slimnīcā līmenis ir daudz augstāks nekā pie mums. Iekārtas modernākas. Darbinieki izmanto jaunākās tehnoloģijas, lai vieglāk būtu strādāt. Slimnīca bija lieliski izremontēta, katra līstīte atradās savā vietā. Kur vajadzēja būt aizsargstiklam, tur tas arī bija. Galda virsmas bija pieregulētas, pie tiem — ergonomiskie krēsli. Un tā viss, sākot ar mazām lietām un beidzot ar lielām. Varēja redzēt, ka nauda izlietota tur, kur tā paredzēta.

— Un kā ar tavu darbu slimnīcās?

— Strādāt sāku kopā ar kursabiedru 3. kursā Bērnu slimnīcas Radioloģijas nodaļā. Palīdzējām pozicionēt pacientus, ievadījām rentgena datus, palīdzējām citam asistentam. Saņēmām minimālo algu, kas vēl bija jādala uz pusēm. Krietni vairāk ieguvu profesionāli. Pieradu pie kabineta, pie darba organizācijas. Līdztekus strādāju arī citā medicīnas iestādē — sākumā kādā privātajā, tad Rīgas Austrumu klīniskās universitātes slimnīcas Rentgena nodaļā. Absolvējot koledžu, biju pilntiesīgs strādāt kā radiologa asistents gan bērnu slimnīcā, gan citur. No 2013. gada janvāra līdz šim brīdim strādāju *Stradiņos* un Bērnu slimnīcā. *Stradiņos* veicu rentgenografiskos izmeklējumus stacionāriem un ambulatoriem pacientiem uz vietas kabinetā un bieži vien, izmantojot portatīvo rentgena iekārtu, dodos uz nodaļām vai kādu no trim reanimācijām. Bērnu slimnīcā strādāju ilgāk, tāpēc tur esmu paspējis apgūt gan rentgenografiju, gan magnētisko rezonansi, gan arī datortomogrāfiju. Rentgenografijā un datortomogrāfijā tiek izmeklēti arī neatliekamās palīdzības pacienti, tāpēc naktīs tur ir lielāka rosība. Patlaban gan vairāk strādāju ar magnētisko rezonansi, bet, tā kā protu arī pārējās izmeklēšanas metodes, tad pēc vajadzības dodos arī uz citiem kabinetiem un darbojos tur. Grūti ir, bet abus darbus varu apvienot. Ja zinu grafiku vienā slimnīcā, otrā pielāgoju. Bieži sanāk nostrādāt divas diennaktis pēc kārtas. Reizēm ir naktis, kad nenāk neviens, bet mēdz būt arī smagas, kad jāceļas ik pa pusstundai. Mēnesī nostrādāju pat 300 stundas. Vienā darbā strādājot lielajās klīnikās, nevar finansiāli iztikt. Privātajās slimnīcās ir cita samaksa.

— Kā izklaidējies brīvajā laikā?

— Tāda man tikpat kā nav. Ja esmu nostrādājis divas diennaktis, gribas pagulēt. Savas darīšanas arī jānokārto. Draudzenei jāpalīdz. Gribas satikt draugus, aizbraukt pie radiem.

— Kā ar sportošanu? Skolas laikā tu biji viens no labākajiem volejbolistiem.

— Aukstajos mēnešos sporta zālē ar draugiem uzspēlējam volejbolu. Piedalāmies arī amatieru mačos. Ziemā cenšos aizbraukt uz kalnu pasnovot. Bieži mājās pavingroju. Pirms gada nopirku velosipēdu, ar to braucu uz darbu. Pašlaik iepaticies spēlēt skvošu.

— Kam radiogrāfera profesija ir piemērotāka — vīriešiem vai sievietēm?

— Tas nav tik būtiski. Zināšanas un iemaņas labi var apgūt visi. Lielajās slimnīcās un stacionāros jāpārvieto smagāki pacienti, tad varbūt vairāk noder lielāks fiziskais spēks. Kad es mācījos, beidzām kādi 24, puiši bija četri. Tagad apmēram puse no studentiem ir čaļi.

— Vai zini vēl kādu dundadznieku, kas kļuvis par radiogrāferu?

— Zinu! Klasesbiedrs Kristaps Reimartuss. Dzirdu par viņu tikai labas atsauksmes. Laikam arī patīk un padodas tā lieta.

Diāna Siliņa

• Bērnu klīniskās universitātes slimnīcas magnētiskās rezonanses kabinetā 2013. gada rudenī.

Foto no Reiņa albuma

Uzziņai.

Radiogrāfers ir ārstniecības persona, kas veic diagnostiskās radioloģijas izmeklējumus ar jaunākās paaudzes digitālajām diagnostikas iekārtām un attēla reģistrācijas tehnoloģijām.

Reinis dzimis 1990. gada 19. I. Līdz divu trīs gadu vecumam kopā ar ģimeni dzīvojis Dundagas centrā, pēc tam — Valpenes *Gruntskalnos*. No 3. klases spēlē volejbolu. Labākie sasniegumi — 2002. gadā uzvara Latvijas jaunatnes čempionātā volejbolā un *Lāses kausā 2005*, spēlējot Dundagas vidusskolas komandā. Starp citu, abās šajās sacensībās piedalījās arī Reiņa dvīņubrālis Uldis.

Dziedājis vidusskolas korī. Piedalījies arī IX Latvijas skolu jaunatnes dziesmu svētkos. Darbojies skolēnu pašpārvaldē, pārsvarā vidusskolas gados. Dundagas vidusskolu absolvējis 2009. gadā.

Par zaļu pat vēl zaļāks

Par drošību uz ielas

Janvāris bērnudārzā *Kurzemīte* bija īpaši drošs, jo notika drošības mēnesis.

Par šo jautājumu nodarbības notika katrā grupā, bet kopā visi bērni pulcējās 31. I zālē uz noslēguma pasākumu, ko vadīja Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Talsu iecirkņa Kārtības policijas vecākā inspektore Jolanta Feldmane.

Viņa jau sākumā pieteica, ka pastāstīs, kā pareizi uzvesties uz ielas, ko drīkst un ko nedrīkst darīt. Policijas inspektore, rādot attēlus par rūķīti Emīlu, kas no meža devās uz pilsētu, lai nopirktu konfektes, stāstīja par viņa piedzīvojumiem pilsētā un bērniem uzdeva dažādus jautājumus par drošību. Mazie ķipari parasti pārliecinoši korī pateica pareizās atbildes. Viņi, piemēram, zināja, ka, dodoties kaut kur ārpus pagalma, vispirms par to jāpasaka vecākiem. Tāpat bērniem bija skaidrs, kādai luksofora krāsas gaismas degot, drīkst šķērsot ielu. Tas nekas, ka Dundagā luksoforu nav. Uzteicams bija J. Feldmanes dzīvais stāstījums un viņas labi nostādītā balss — garlaicīgi nebija ne mirkli. Paredzētā policijas auto apskate gan palika uz pavasara pusi, kad nebūs tik auksts laiks.

Tikšanos ar J. Feldmani bija sarīkojis mūsu pašvaldības policijas inspektors Jānis Simsons.

Diāna Siliņa

Erudītu konkursi vidusskolā

Janvārī *Lielajā skolā* notika erudītu konkursi.

Kā pastāstīja direktora vietniece audzināšanas darbā Inese Freimute, tie jau janvārī kļuvuši par tradīciju. Šogad atšķirībā no citām reizēm jautājumus gatavoja nevis skolēni no pašpārvaldes, bet gan vēstures un sociālo zinību skolotāja Silva Rozenberga 5.— 8. klašu skolēniem un vēstures, politikas un tiesību skolotājs Imants Brusbārdis 9.— 12. klašu skolēniem. Viņam tehniski palīdzēja 12. klases skolnieces Madara Enzele un Alise Ralle no skolēnu pašpārvaldes.

23. I prāta asumā sacentās 5.— 8. klašu skolēni, bet 23. I — devītie un vidusskolēni. I. Freimute izteica prieku, ka pārstāvētas bijušas visas klases. Komanda, protams, bija mazāka — tajā darbojās pieci skolēni. 5.— 6. klašu grupā 1. vietu izcīnīja 6. a klase (Lienīte Iesalniece), 2. vietā — 5. a klase (Sarmīte Dinsberga), trešie — 6. b klase (Sandra Salceviča). 7. — 8. klašu grupā 1. vietu ieguva 8. klase (Inta Freiverte), otro — 7. a klase (Sandra Braže), bet trešo — 7. b klase (Una Sila).

Starp lielākajiem uzvarēja 11. klase (M. Pēterhofa), 2. vietā — 9. a klase (Sintija Kronberga), trešie — 12. klase (Vita Krauze).

Visas komandas saņēma atzinības rakstus un pašpārvaldes sagādātos kārumus. Paldies skolotājiem, konkursa gatavotājiem, par interesantajiem jautājumiem un tēmu dažādību!

Diāna Siliņa

Jauno vijoļnieču sekmes

Dundagas Mākslas un mūzikas skolā noslēgusies Latvijas profesionālās ievirzes izglītības iestāžu izglītības programmas *Stīgu instrumentu spēle – vijoļspēle* valsts konkursa I kārta.

1. vieta Annijai Paulai Heibergai, 2. vieta Kristīnei Rallei, 3. vieta Megijai Līgai Majevskai. Atzinība par veiksmīgu piedalīšanos Daniēlai Dambergai, Kristai Kučerei, Kristai Sudmalei un Maijai Freimutei.

Dalībai valsts konkursa II kārtai 19. II Ventspilī izvirzīta Annija Paula Heiberga. Audzēknes konkursam gatavo skolotāja Ieva Hermane, koncertmeistare Dace Šmite.

Linda Celma

Apbalvotie par barikādēm

Janvārī notikušajā Barikāžu pasākumā (sk. 6. lpp.) vidusskolā vērtētāju komisija, balstoties uz nolikumu, par visatbilstošākajām atzina 1. stāva instalācijas, ko bija veidojusi 9. b klase (Ilga Blumberga) un 7. b klase (Una Sila). Taču atzinību pelnījusi katra klase, kas piedalījās.

Diāna Siliņa

Vēsture vieno

Barikāžu laiks skolā

No 13. līdz 20. I Dundagas vidusskolā radoši atcerējās 1991. gada barikāžu laiku. Par to stāsta idejas autors, saimniecības pārzinis Valdis Šleiners.

Šī notikuma sākums bija pavisam parasts — bija jāizveido instalācija 1. stāva vestibilā, lai atzīmētu Barikāžu nedēļu. Direktores argumenti bija neapstrīdami: «Jums jau ideju netrūkst! Tikai vajadzētu izdomāt ko citu nekā pagājušajā gadā — tad mums bija tāds stilizēts ugunskurs. Bet nu ar finansiālajām iespējām, paši zināt, kā mums ir...» Saruna norisinājās piektdien, bet pirmdien jau sākās Barikāžu nedēļa...

Lai cik aktīvi kustināju pelēkās smadzeņu šūniņas, visi varianti atdūrās pret laika trūkumu. Pat ar normālu finansējumu tas nebūtu iespējams, jo vajadzēja mākslinieku, kurš būtu gatavs strādāt brīvdienās. Pagāja sestdiena un svētdiena, bet risinājuma nebija. Pirmdienas rītā neizpildīta mājas darba sajūta pamodināja krietnā agrumā. Jau iepriekšējās dienās biju sapratis, ka man jāaiziet prom no tradicionālajiem priekšstatiem par barikādēm un jāatnāk atpakaļ pa citu ceļu. Bet, lai kā es centos, visu laiku biju atgriezies pie direktores dotajiem uzstādījumiem: instalācijas — jā, ugunskurs — nē, nauda — pigu. Tā bija kā maldīšanās trijos kokos. Tātad bija jāaiziet vēl tālāk, lai šie trīs koki izgaistu un netraucētu skatienam. Kāpēc lai direktores uzstādījums nebūtu kļūda? Un kāpēc lai kļūda nebūtu vēl augstākā līmenī, kurā tiek lemts par to, ar kādiem pasākumiem un kādās porcijās tiks baroti skolēni? Vai nebūtu jēdzīgāk karotes izdalīt ēdājiem pašiem, lai iegrābjas tieši viducī un uzzina, cik biezputra ir karsta!

Sāpīga atziņa, bet cik ilgi to atceras! Ja skolēni paši piedalīsies, būs spiesti domāt, meklēt informāciju, notikums paliks atmiņā daudz spēcīgāk nekā piespiedu kārtā noskatīta filma vai garāmejot aplūkota instalācija. Skudriņas izskrēja caur miesu, kad sapratu, ka risinājums ir rokā. Domas jau drudžaini strādāja pie veida, kā pārliecinošāk jauno ideju pasniegt skolā. *Šausmīgi* gribējās ar kādu padalīties, bet bija pusē septiņi no rīta...

Direktore ideju atbalstīja, kaut pārliecināta neizskatījās — esot jārunā arī ar skolotājiem. Pēc pirmās stundas divi zvani nozīmēja skolotāju pulcēšanos. Runāju par patriotisko audzināšanu — par pasīvo un par aktīvo. Piedāvāju dot iespēju skolēniem pamācīties barikāžu būvēšanu un pašiem pie reizes to pamācīties. Runāju un pētīju skolotāju sejas, tad sapratu, ka atbalsts būs. Tā kā iebildumi un protesti neatskanēja, nākamās stundas pavadīju pie datora, izstrādājot nolikumu un vērtēšanas kritērijus, lai dienas beigās skolotājiem viss vajadzīgais būtu rokās.

Nākamajā dienā sekoja vēl viena desmitminūšu apspriede. Daļai skolotāju bija jautājumi, uz kuriem paši nebija raduši atbildes, tādēļ bija iebildumi. Aicināju skolotājus pārlasīt noteikumus, kur uzskaitīti aizliegtie materiāli un citi būvēšanas nosacījumi. Norādīju uz ieteikumu par butaforiju izmantošanu. Pastāstīju par Latvijas barikāžu specifiku pretstatā tradicionālajām — no Lielās Franču revolūcijas laikiem, kuras radās stihiskā demolēšanā no ielu bruģa un tuvāko veikalu mēbelēm. Latvijas barikādes atveda zemnieki ar savu tehniku un pēc tam aizveda atpakaļ. Dzīve turpinājās. Skolas inventārs bija neaizskarams, un pasākuma beigās barikādes akurāti jānojauc.

Jau no pirmās dienas pastāvēja zināma spriedze — bailes no skolēnu aktivitātes trūkuma. Patriotisms lielai daļai skolēnu vēl ir nepiepildīts jēdziens. Tas sāk piepildīties sportā vai citās sacensībās, aizstāvot skolas un novada godu. Diemžēl tā ir mazākā skolēnu daļa. Mana mērķauditorija it kā bija krietni plašāka — visi, kas alkst romantikas, kuriem pazīstama piedzīvojumu kāre, vēlēšanās izmēģināt ko jaunu. Un ja nu tiešām mūsdienu jaunatne ir tik ļoti pārdatorizējusies, ka šādas aktivitātes vairs nepievelk?

Kad, stundām beidzoties, uzskrēju virsū 7. b klases iespaidīgajai sienai, nomierinājos — lavīna bija iekustināta... Skolēni savā izdomā aizgāja vēl tālāk, nekā es biju paredzējis. Viņi mācījās cits no cita. Viens otrs skolotājs bija sajūsmā par saviem audzēkņiem un aktīvi darbojās līdzi. Bija klases, kas izveidoja ne tikai barikādes, bet arī radīja barikāžu aizstāvju telpu. Bija arī tādas barikādes, kas izpildījuma ziņā pretendēja uz mākslinieciskas instalācijas statusu. Vērtēšanas kritērijos bija paredzēti bargi soda punkti par citu barikāžu bojāšanu. Tik masveidīgā pasākumā varēja notikt visādi. Priecājos, ka tos nevajadzēja piemērot.

Ja pāris vārdos būtu jāraksturo šis notikums, es teiktu tā: **Tā bija viena liela avantūra. Bet forša.**

Uzklausīja Diāna Siliņa, *autores foto*

Godinot barikāžu dalībniekus

24. I vakarā pils pagalmā un pagraba telpās notika atceres pasākums *Domā par Latviju. Piemini barikādes*.

Uz to bija sanākuši cilvēki 20, pārsvarā barikāžu dalībnieki. Visi pulcējās ap vēl neiedegtu ugunskuru, lai uzklausītu kultūras darba organizatores Smaidas Šnikvaldes lakonisko stāstījumu par laiku pirms 23 gadiem. Kad pēc Smaidas aicinājuma barikāžu dalībnieki ar lāpām bija aizdeguši ugunskuru un visi sastājušies ap to ciešā aplī, uzrunu sacīja novada domes priekšsēdētājs Gunārs Laicāns. Viņš uzsvēra, ka uz barikāžu 25. gadskārtu vajadzētu apkopot materiālus un izdot grāmatu *Dundadznieki barikādēs*.

Pēc tam sanākušie devās uz pagrabu, kur kultūras pasākumu organizētāja Ruta Bērziņa viņus cienāja ar karstu un ļoti gardu tēju. Vispirms Smaida nolasīja dažu barikāžu dalībnieku atmiņu fragmentus. No tiem man visaizkustinošākais šķita Marinas Kosteņeckas piedzīvotais 18. I Zaķusalā. Kad Marina vaicājusi, vai ir jēga riskēt, jo tādam spēkam kā desantnieki neko neizdarīs, vīri atbildējuši: «Vismaz paspēsim uz pāris minūtēm sadoties rokās, kamēr televīzija to parādīs pasaulei un diktors pateiks, ka padomju armija vardarbīgi iznīcina Latviju». Sajūta bijusi mazliet nereāla — auksta nakts, vīri mierīgi runā par nāvi, turpat blakus dzied Mūzikas akadēmijas koris...

Pēc tam, kad ar klusuma brīdi bija godinājuši barikāžu laikā bojā gājušos, piemiņas brīža dalībnieki dalījās arī savās atmiņās. Miervaldis Ceimurs, kas tolaik vēl strādājis Rīgā un bijis LTF ievēlēts deputāts Latgales priekšpilsētā, pastāstīja, ka no darbavietas uz Zaķusalu veduši divas mašīnas, ko atstājuši tur, kur nogriešanās uz televīzijas torni. Tilts bijis nobloķēts, sasieti arī 2 m augsti stabi, lai torni pasargātu no omoniešu uzbrukuma.

No visas Latvijas cilvēki pieveduši pārtikas produktus, lai varētu paēst siltu ēdienu. Tēja bijusi vienmēr. Kādā pievakarē Zaķusalā ieradies arī Latvijas Baptistu savienības bīskaps Jānis Eisāns, lai teiktu svētrunu un aizlūgtu.

Ainai Pūliņai sanācis 13. I būt Rīgā, kur redzētais vēl šodien spilgti iespiedies atmiņā: vairāku simts tūkstošu manifestācija Daugavas krastmalā, padomju lidmašīnas virs Rīgas. Tad ļoti ātri parādījusies smagā tehnika, kas vedusi malku un baļķus, un cilvēki sākuši celt barikādes. Tā kā Aina tolaik strādājusi Ventspils slimnīcā, viņai bijis jābūt operāciju zālē. Taču ventspilnieki ir bijuši aktīvi un braukuši arī uz barikādēm. Operāciju bloka māsas, arī Aina, smērējušas sviestmaizītes, ko dot līdzi uz Rīgu. Bet, lai barikāžu dalībniekiem būtu vieglāk sargāt savus objektus, tām pielikušas klāt dzejolīšus.

Savukārt Jautrīte Freimute, tāpat kā Aina Kriķīte, Mārīte Jurča un Gunta Šteine, barikāžu laikā Dundagā bijusi koordinatore. Jautrīte atcerējās, ka viņām zvanījuši no Rīgas, viņas ziņas padevušas tālāk iestāžu vadītājiem, kas organizējuši pārējo. Kad uzzinājuši, ka gatavo barikāžu piemiņas medaļas, izsprieduši, ka arī Dundagā vajag vākt kopā barikāžu dalībnieku sarakstus. Viņa sacīja, ka Dundagā šīs medaļas izsniegtas 3 reizes.

Šajā vakarā apbalvojumus saņēma Andris Frīdenbergs, Viesturs Sāmītis, Ilmārs Aldis Veinbergs un Agris Piņķis. Tā kā visi uzaicinātie pēc medaļām nebija ieradušies, Smaida solīja tās viņiem nogādāt.

Noslēgumā bija iespēja noskatīties Askolda Saulīša dokumentālo filmu «Atmodas antaloģija». Par to paldies kinovīram Jānim Freibergam no Pūņām!

Diāna Siliņa

Ghetto Games filma

***Ghetto Family* sadarbībā ar biedrību *Kinopunkts* 22. II plkst. 16.00 teju 100 novados visā valstī rādīs Latvijā lielākās ielu sporta un kultūras kustības *Ghetto Games* 2013. gada dokumentālo filmu. Arī Dundagas pilī.**

Ghetto Games mērķis ir palīdzēt jauniešiem pilnveidot sevi, sniedzot iespēju pozitīvā vidē sportot un lietderīgi pavadīt brīvo laiku, attīstīt talantus un iesaistīties brīvprātīgajā darbā. *Ghetto Games* līderis Raimonds Elbakjans: «Šī dokumentālā filma būs ne tikai par 2013. gada sezonas aizvadītajiem notikumiem. Mēs ikvienam stāstām, ka ikkatram no mums ik rītu ir dotas divas izvēles: celties vai turpināt gulēt. Celties, lai piepildītu savus mērķus un padarīt pasauli labāku, vai noslinkot un pagulēt vēl kādu stundiņu. *Ghetto Games* kustība ir par kaislību, kas motivē celties, par motivāciju augt un cīnīties — par motivāciju dzīvot dzīvu dzīvi!»

Ghetto Games piecos gados kļuvusi par nozīmīgāko jauniešu kustību valstī, jo, gadā rīkojot aptuveni 70 pasākumu, dažādās sportiskās aktivitātēs iesaistījusi ap 50000 dalībnieku un sekotāju. Savukārt 2014. gadā *Ghetto Family* uzsākusi jauniešu programmas *Ghetto Alianse* izveidi un rīkos vairāk nekā 200 apmācību un sporta aktivitāšu visā valstī.

Papildinformācija par *Ghetto Games* dokumentālās filmas demonstrēšanu:
Viktorija Bobova, **Ghetto Family** ***pārstāve***
Tālr. 29606169
www.ghettofamily.com
www.draugiem.lv/ghettofamily

Sākot ar 20. II, Dundagas novadā atkritumus plāno izvest ceturtdienās. Individuālo līgumu slēdzēji informāciju par atkritumu izvešanas grafiku no SIA *Eco Baltia* saņems 17. II.

Dancis pa trim

23. II pilī Jāņa Jurkāna un Voldemāra Šoriņa muzikāla komēdija.

Viņi bija trīs. Trīs skolas biedri. Viena — pelēka lauku pele, otra — kursa puišu aplidota un apbrīnota. Un viņš — spožs kā saule un nesasniedzams kā zvaigznes. Sieviešu nīdējs ar meiteņu doto iesauku Bruņutransportieris.

Ir pagājuši gandrīz trīsdesmit gadu. Un atkal liktenis viņus saved kopā. Daudz kas ir mainījies. Bet ir kas tāds, kas nāk līdzi no tiem tālajiem laikiem.

Mazie Cāļi un Gaiļi!

Laiks vingrināt balsis! Kā jau katru gadu gatavojamies mazo vokālistu konkursam *Cālis un Gailis 2014*, kas notiks 22. III.

Aicinām *cālēnus* līdz 6 gadu vecumam un *gailēnus* līdz 13 gadu vecumam sagatavot dziesmiņu, ko jums palīdzēs jūsu iemīļotie muzikālie pedagogi.

Jānis Sproģis	(1951)
Nāra Treknā	(1923)
Beranžera Freimane	(1925)
Oļģerts Kunstbergs	(1931)

«Dundadznieks» Nr. 3 (174)
2014. gada februāris.

Dundagas novada pašvaldības izdevums, iznāk divas reizes mēnesī, reģistrācijas Nr. 000702696, pasūtīšanas indekss pastā **3085**.

Adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV-3270.
Redkolēģija: Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 63237858, epasts: alnis@dundaga.lv), Gunta Abaja, Baiba Dūda, Lauris Laicāns, Aivars Miška, Aldis Pinkens, Inga Ralle, Diāna Siliņa, Smaida Šnikvalde.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos sniegusī amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervējamais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā. **Metiens:** 400 eks.
Internetā: www.dundaga.lv/avize